

50 Favne. Som fritstaaende anses alle Aaleruser, der ikke ere forbundne med Aalegaarden paa en saadan Maade, at de kunne røgtes fra en Bro over samme uden Brug af Fartøj. Naar Kystsejeren ikke senest den 1ste September har begyndt Udsættelsen af sin Aalegaard (Aalestade) og uden uforløst Ophold fortsætter Udsættelsen ud for sin Kyststrækning, kan han ikke i det paagældende Efteraar formene andre ud for hans Grund at udsætte fritstaaende Aaleruser uden Hensyn til foranstaaende Bestemmelser." Det er altsaa Fiskernes Mening, at, naar Lodsejerne ikke selv udnytte deres Fiskeriet, saa skulle de ikke forhindre andre, der haardt trænge til Fangsten, i Benyttelsen af den Kyst, de ikke gøre nogen Brug af og altsaa ikke selv have nogen Nytte af. De mene endvidere, at det er tilstrækkeligt, at man bestemmer en Afstand af 25 Favne fra den lukkede Side og 50 Favne fra den aabne Side, inden for hvilken andre Fiskere ikke maa udsætte deres Kibstaber. Fiskerne forklare nemlig, at Aalen, naar den en Gang er løben op om Risgærddet og er gaaet udenom Fælten, aldrig vender tilbage til den Kystsejer; den vil da gaa Nord paa og gaa tabt for det danske Fiskeri. Man har delte Meninger om; hvorvidt det er heldigt at fremdrage noget rørende her i Folketinget; i alt Fald har man haft Lejlighed til at høre forskellige Udtalelser derom; men ved at læse dette Andragende, som jeg har modtaget, kommer jeg dog til den Overbevisning, at rørende Udtalelser høres i alle Lag i Befolkningen, og jeg tror, Forsamlingen kan have ganske godt af at høre, hvad Fiskerne skrive i Andragendet til mig; det er kun kort. Fiskerne sige: „Vi leve nu for Tiden i en saa daarlige Periode, at vi næppe kunne bjærge Foden, fordi Grundsejernes Privilegier udelukke os fra vort Erhverv. Disse Privilegier skade Landet for Millioner af Kroner, idet der ikke fanges en Tiendedel af de Aal, som kunde fanges; dersom Fiskerne maatte tage Del i Fangsten. Det er sørgeligt, at Grundsejerne skulle have Eneret, medens Fiskerne ere ved at sulte ihjel, naaget Havet har Overflod til os alle. Nu har jeg“ — skriver Formanden for Fiskerne, som har tilfjættet mig dette Andragende — „paa egne og Kammeraters Vegne aabnet vores Hjerte for Dem og meddelt Dem, hvad der ligger os paa Sinde og tynger os, og nu haabe vi, at vor Folketingsmand vil tale vor Sag paa Tinget.“ Det forekommer mig, at det er en meget rørende Udtalelse fra et Samfundslag, der i Reglen er meget tavst. Jeg er ikke ukendt med Fiskeribefolkningen, da jeg som Sømands søn fra Flensborg har haft megen Lejlighed til at omgaaes Fiskere

og lære dem at kende, og jeg ved, at, naar Fiskerne klage, saa er der virkelig vigtige og gode Grunde derfor. For saa vidt de synes at være overbeviste om, at der gøres Indgrib i deres Ret, mener jeg, at der er al Anledning for Lovgivningsmagten til at tage sig af disse Klager. Der er, som jeg før nævnte, i Virkeligheden en stor Rigdom, en stor Skat at ty til her, og det synes, at man lader denne Skat flyde gennem vore Favvande uden at benytte den. Jeg mener, at, naar vi skulle gaa til en ny Fiskerilov, saa skulde denne ikke støtte en saadan gavnløs Indvandring og Udvandring af Værdier til og fra vort Land. Jeg synes derfor, at det er berettiget, naar Fiskerne klage over, at der gøres Indgrib i en af deres borgerlige Erhvervsrettigheder.

Der er endvidere blevet talt om, at Fantasi'en ikke maa spille for meget ind i Tingets Forhandlinger. Jeg kan meddele det ærede Ting, at jeg ogsaa paa dette Omraade har faaet et ejendommeligt Indblik i Fiskeribefolkningens karakteristiske Tænkemaade. Formanden, der overbragte mig Andragendet, forklarede mig: Vi ligge der om Natten og kunne ved Hjælp af vore Øyse se Aal i tusindvis blinke og glimte paa Havbunden, og det er virkelig med Harm, vi se paa den Uretfærdighed, der udvises mod os gennem Lovgivningen, som hindrer os i at optage disse Skatte, der ligge og blinke for vort Øje. Naar vi efter Nætter, der ofte ere meget strenge og haarde, komme hjem til Kone og Børn med uforrettet Sag uden at bringe noget med, og mange Gange ere nødte til ligefrem at sulte, saa kan det selv hos de fredseligste Naturer, ikke hindres, at en Misfornøjelse med den nuværende Samfundsordning trænger ind i Sindet. Jeg synes, at der navnlig lige over for Fiskerne, der dog altid have været et meget konservativt Folkesæd, kunde være Anledning til at søge at hindre, at der gennem Lovgivningen begaas nogen Uretfærdighed imod dem. Dersom er det ingenlunde Meningen, at der skal gøres Uret mod Lodsejerne; det er ikke min Mening, at man skal fratage dem Lovlig erhvervede Rettigheder, men vi burde sætte en fast og klar Grænse for Enkeltmands Udnyttelse af disse Rettigheder, saaledes at de ikke gribe hindrende ind i Rættingsfriheden til Skade for Almenvellet. Da jeg i Gaar Eftermiddags hørte paa den ærede Indenrigsministers Tale, glædede det mig meget at høre et Par enkelte Udtalelser, som jeg skal drage frem. Den ene Udtalelse gik ud paa følgende: „den enkelte bør ikke have nogen Ret, som Samfundet i sin Helhed ikke kan være tjent med.“ Jeg tør ikke